VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (devītā palāta)

2017. gada 26. oktobrī*

Civildienests – Ierēdņi – *Cedefop* – Paaugstināšana amatā – 2015. gada paaugstināšana amatā – Lēmums prasītāju nepaaugstināt amatā AD 12 pakāpē – Civildienesta noteikumu 44. un 45. pants – Nopelnu salīdzināšana – Pienākums norādīt pamatojumu – Sūdzības netiešs noraidījums – Atbildība

Lieta T-601/16

Georges Paraskevaidis, ar dzīvesvietu Odergemā [*Auderghem*] (Beļģija), ko pārstāv *S. Pappas*, advokāts,

prasītājs,

pret

Eiropas Profesionālās izglītības attīstības centru (*Cedefop*), ko pārstāv *M. Fuchs*, pārstāve, kurai palīdz *A. Duron*, advokāts,

atbildētājs,

par prasību, kas ir pamatota ar LESD 270. pantu un kurā ir lūgts, pirmkārt, atcelt *Cedefop* direktora 2015. gada 4. novembra lēmumu prasītāju nepaaugstināt amatā AD 12 pakāpē 2015. gada paaugstināšanas amatā ietvaros un, otrkārt, atlīdzināt kaitējumu, kas prasītājam iespējami nodarīts šī lēmuma dēļ.

VISPĀRĒJĀ TIESA (devītā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs S. Žervazonī [*S. Gervasoni*], tiesneši L. Madise [*L. Madise*] un R. da Silva Pasošs [*R. da Silva Passos*] (referents),

sekretārs E. Kulons [*E. Coulon*],

pasludina šo spriedumu.

* Tiesvedības valoda – franču.

Spriedums

Tiesvedības priekšvēsture

1 Prasītājs *Georges Paraskevaidis* tika apstiprināts amatā Eiropas Savienības Padomes ģenerālsekretariātā 1988. gada 1. jūlijā kā A 7 pakāpes ierēdnis. 1996. gada 15. jūlijā viņš tika norīkots darbā uz Eiropas Profesionālās izglītības attīstības centru (*Cedefop*), kur viņš uzsāka darbu kā pagaidu darbinieks, lai veiktu administratora funkcijas lai un vēlāk ieņemtu administrācijas vadītāja amatu.

2 No 1999. gada 1. janvāra prasītājs tika pārcelts darbā uz *Cedefop*, kur viņš tika apstiprināts amatā par ierēdni A 5 pakāpes 2. līmenī. 2002. gadā uz administratīvās reformas laiku viņš tika pārcelts padomdevēja amatā.

3 Pēc Eiropas Savienības Civildienesta noteikumu (turpmāk tekstā – "Civildienesta noteikumi") grozījumiem, kas stājās spēkā 2004. gada 1. maijā, prasītājs tika klasificēts administratora funkciju grupas (AD) AD 11 pakāpē.

4 Pēc 2003. gada 1. septembra norīkojuma darbā uz Eiropas Rekonstrukcijas aģentūru (*ERA*) 2007. gada 16. janvārī prasītājs atgriezās darbā *Cedefop* kā finanšu un publiskā iepirkuma dienesta vadītājs. Tajā laikā viņš bija klasificēts AD 11 pakāpes 5. līmenī.

5 2011. gada 1. martā prasītājs sasniedza 8. līmeni, kas ir visaugstākais AD 11 pakāpes līmenis. Tad viņš lūdza viņu paaugstināt amatā AD 12 pakāpē – vispirms jau 2010. gada paaugstināšanas amatā ietvaros ar 2011. gada 18. maija elektroniskā pasta vēstuli un pēc tam 2011. gada paaugstināšanas amatā ietvaros ar 2011. gada 3. oktobra elektroniskā pasta vēstuli. Tomēr viņa lūgumi netika apmierināti.

6 Paralēli prasītājs 2011. gada 18. maija elektroniskā pasta vēstulē lūdza ņemt vērā viņa darba laikposmu *ERA* un nopelnu punktus, kurus viņš tajā ir saņēmis, lai veicinātu viņa karjeras tālākvirzību *Cedefop*. Šis lūgums būtībā tika noraidīts tādēļ, ka prasītājs bija norīkots darbā uz *ERA* nevis dienesta interesēs un tātad nevis kā ierēdnis, bet pēc sava lūguma un savās interesēs, un tātad pagaidu darbinieka statusā un ka *Cedefop* nebija lietderīgi ņemt vērā šādu pieredzi, lai novērtētu paaugstināšanai amatā piedāvātā kandidāta nopelnus.

7 2014. gada 9. janvārī prasītājs saskaņā ar Civildienesta noteikumu 90. panta 1. punktu iesniedza lūgumu *Cedefop* direktoram – iecēlējinstitūcijai (turpmāk tekstā – "iecēlējinstitūcija"), lai apstrīdētu, ka viņš nav paaugstināts amatā 20 gadus. Šis lūgums netika apmierināts.

8 2015. gada 31. martā prasītāja priekšnieks nosūtīja Cilvēkresursu departamentam sarakstu ar paaugstināšanai amatā piedāvātajiem ierēdņiem. Prasītāja uzvārds bija šajā sarakstā, lai gan bija precizēts, ka viņa paaugstināšana amatā ir pakārtota prioritāte.

9 2015. gada 6. augustā *Cedefop* departamenta "Resursi un atbalsts" vadītājs publicēja amatā paaugstināmo ierēdņu sarakstu. Prasītāja uzvārds bija to ierēdņu sarakstā, kuri var tikt paaugstināti AD 12 pakāpē.

10 Savukārt prasītāja uzvārds nebija iekļauts to ierēdņu sarakstā, kuru 2015. gada 14. oktobrī sastādīja valde un kuru paaugstināšana amatā tika piedāvāta iecēlējinstitūcijai.

11 2015. gada 4. novembrī iecēlējinstitūcija sastādīja amatā paaugstināto ierēdņu sarakstu, tajā prasītāja uzvārda nebija (turpmāk tekstā – "apstrīdētais lēmums").

12 2016. gada 29. janvārī prasītājs, pamatojoties uz Civildienesta noteikumu 90. panta 2. punktu, par apstrīdēto lēmumu iesniedza sūdzību, par ko iecēlējinstitūcijai tika paziņots 2016. gada 3. februārī. Tajā viņš norādīja, ka apstrīdētajā lēmumā esot pieļauta acīmredzama kļūda vērtējumā un ka tajā nav ņemts vērā Civildienesta noteikumu 44. un 45. pants, kā arī vienlīdzības un tiesiskās paļāvības principi. Sūdzībā bija arī ietverts lūgums par zaudējumu atlīdzību.

13 2016. gada 19. aprīlī Apelācijas komitejā prasītājs sūdzības pamatojumam sniedza savus mutiskos argumentus.

14 *Cedefop* uz šo lūgumu nesniedza tiešu atbildi nedz Civildienesta noteikumos paredzētajā 4 mēnešu termiņā, nedz arī vēlāk.

15 2016. gada 1. februārī prasītājs atgriezās darbā Padomē.

Tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi

16 Ar prasības pieteikumu, kas Eiropas Savienības Civildienesta tiesas kancelejā saņemts 2016. gada 22. jūnijā, prasītājs cēla šo prasību, kura sākotnēji reģistrēta ar numuru F-31/16.

17 Piemērojot Eiropas Parlamenta un Padomes 2016. gada 6. jūlija Regulas (ES, Euratom) 2016/1192 par to, lai Vispārējai tiesai nodotu kompetenci pirmajā instancē izskatīt domstarpības starp Eiropas Savienību un tās darbiniekiem (OV 2016, L 200, 137. lpp.), 3. pantu, šī lieta tika nodota Vispārējai tiesai tādā stadijā, kādā tā bija 2016. gada 31. augustā, un turpmāk tā ir jāizskata atbilstoši Vispārējās tiesas Reglamentam. Šī lieta tika reģistrēta ar numuru T-601/16 un nodota devītajai palātai.

18 Tā kā lietas dalībnieki nelūdza organizēt tiesas sēdi mutvārdu paskaidrojumu uzklausīšanai, Vispārējā tiesa (devītā palāta) saskaņā ar Reglamenta 106. panta 1. punktu, uzskatīdama, ka lietas materiāli tai ir pietiekami skaidri, atbilstoši Reglamenta 106. panta 3. punktam nolēma lemt par prasību bez tiesvedības mutvārdu daļas.

19 Prasītāja prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

– atcelt apstrīdēto lēmumu;

– piespriest *Cedefop* atlīdzināt viņam nodarīto mantisko un morālo kaitējumu;

– piespriest *Cedefop* atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

20 *Cedefop* prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

– atzīt prasību par daļēji nepieņemamu;

– noraidīt prasību pilnībā kā nepamatotu;

– noraidīt prasību atlīdzināt iespējami nodarīto kaitējumu;

– piespriest prasītājam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

Par prasību atcelt tiesību aktu

21 Savas prasības atcelt apstrīdēto lēmumu pamatojumam prasītājs norāda trīs pamatus. Pirmais pamats ir par pienākuma norādīt pamatojumu neizpildi. Otrais pamats ir par Civildienesta noteikumu 44. un 45. panta pārkāpumu, kā arī par vienlīdzīgas attieksmes principa un principa par tiesībām veidot karjeru pārkāpumu. Trešais pamats ir par pienākuma ņemt vērā ierēdņu intereses un tiesiskās paļāvības principa pārkāpumu.

22 Savā pirmajā pamatā prasītājs apgalvo, ka apstrīdētajā lēmumā nav norādīts pamatojums. Šajā ziņā viņš uzsver, pirmkārt, ka minētajā lēmumā ir sniegts tikai visu amatā paaugstināto ierēdņu saraksts, un, otrkārt, ka, tā kā lēmums par viņa sūdzības noraidīšanu ir netiešs, tajā nav sniegts nekāds pamatojums.

23 Tādējādi apstrīdētajam lēmumam nav nekāda pienācīga pamatojuma nedz pirmstiesas stadijā, nedz attiecībā uz iepriekšējiem lūgumiem paaugstināt amatā. Līdz ar to prasītājs uzskata, ka viņam nebija iespējas izprast iemeslus, kas pamatojuši to, ka viņa uzvārds nav ietverts amatā paaugstināto ierēdņu sarakstā.

24 Prasītājs norāda, ka vienīgā informācija, kas viņam bija šajā sakarā, bija tikai baumas par to, ka viņa paaugstināšana AD 12 pakāpē viņam tika atteikta tādēļ, ka tās rezultātā viņš būtu jāklasificē augstākā pakāpē par viņa tiešo priekšnieku un *Cedefop* direktora vietnieku. Viņš precizē, ka, pat pieņemot, ka šādi apsvērumi ir pamatoti, tie nevar attaisnot atteikumu paaugstināt amatā.

25 Turklāt prasītājs uzsver, ka, ja attiecīgais lēmums, kā šajā lietā, nav vispār pamatots, tad no 2006. gada 3. oktobra sprieduma *Nijs/*Revīzijas palāta (T-171/05, EU:T:2006:288, 41.–47. punkts) un no 2008. gada 8. oktobra sprieduma *Barbin*/Parlaments (F-81/07, EU:F:2008:125, 28. punkts) izriet, ka pamatojums nevar tikt labots tiesvedības stadijas laikā. Tātad apstrīdētais lēmums būtu jāatceļ ar šādu pamatojumu, neraugoties uz *Cedefop* sniegtajiem paskaidrojumiem iebildumu rakstā.

26 Prasītājs piebilst, ka noteikums par prasības pieteikuma un sūdzības savstarpēju atbilstību apstiprina neiespējamību novērst nelabvēlīga tiesību akta pamatojuma trūkumu tiesvedības stadijā, jo šāds noteikums tam liedz izvirzīt jaunus pamatus šīs tiesvedības laikā, lai gan tajā netiek ņemts vērā lēmuma, kura tiesiskumu viņš apstrīd, pamatojums. Viņš uzskata, ka šāda situācija izraisa vienlīdzības zudumu, jo administrācija ir daudz izdevīgākā situācijā nekā viņš.

27 Turklāt prasītājs apstrīd *Cedefop* argumentus, saskaņā ar kuriem ar to, ka viņš zināja par saviem novērtējuma ziņojumiem, piezīmēm par sniegumu un 2013. gada 19. jūlija iekšējo paziņojumu, pietiek, lai uzskatītu, ka apstrīdētais lēmums bija pietiekami pamatots. Viņš uzskata, ka šajā lietā apmierināt šādus argumentus nozīmētu liegt lietderīgo ietekmi LESD 296. pantam, kā arī viņa tiesībām uz efektīvu tiesību aizsardzību, kas paredzētas Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 47. pantā.

28 Turklāt, lai gan prasītājs piekrīt, ka viņa kandidatūra vakantajam amatam Padomē tika iesniegta pirms apstrīdētā lēmuma pieņemšanas, viņš tomēr norāda, ka šo priekšlaicīgo kandidatūru motivēja piesardzība, lai varētu labot iespējamo situāciju gadījumā, ja tiktu pieņemts jauns lēmums viņu nepaaugstināt amatā.

29 Prasītājs uzsver, ka viņš vēl mazāk varēja zināt apstrīdētā lēmuma pamatojumu, jo viņš bija ietverts to ierēdņu vai darbinieku sarakstā, kurus *Cedefop* valde ieteica paaugstināšanai amatā.

30 Savukārt *Cedefop* uzskata, ka, lai gan pamatojuma pilnīga neesamība nevar tikt labota ar tiesvedības laikā sniegtu pamatojumu, apstrīdētais lēmums ir pieņemts prasītājam zināmos apstākļos un tam esot ļāvis novērtēt tā pamatotību, tādējādi atbilstoši judikatūrā norādītajiem principiem šis lēmums ir jāuzskata par pietiekami pamatotu. Turklāt šie principi esot atgādināti 2006. gada 3. oktobra spriedumā *Nijs*/Revīzijas palāta (T-171/05, EU:T:2006:288), ko pats prasītājs citē savu argumentu atbalstam.

31 Pirmkārt, *Cedefop* atgādina, ka paaugstināšana amatā balstās uz procesuālajām normām, kuras prasītājs, ņemot vērā savu amatu, nevar nezināt un kuras šajā lietā esot piemērotas objektīvi un precīzi.

32 Otrkārt, *Cedefop* apgalvo, ka prasītājs esot zinājis par savu novērtējuma ziņojumu saturu un līmeni, daudzkārtējām piezīmēm, kuras par viņu ir sniegtas attiecībā uz veidu, kā viņš vada savu vienību, kā arī cita veida pienākumu neizpildi un pārkāpumiem, kas ir minēti viņa personīgajā lietā ietvertajā 2013. gada 19. jūlija iekšējā piezīmē. Šajā ziņā *Cedefop* uzsver, ka prasītājs savas sūdzības 19. punktā skaidri ir norādījis viņam adresēto kritiku, tādējādi viņš nevarot pamatoti apgalvot, ka viņš neesot varējis saprast iemeslus, kādēļ viņa uzvārds nebija iekļauts amatā paaugstināto ierēdņu sarakstā.

33 Treškārt, prasītāja apgalvojums par apstrīdētā lēmuma jēgas nesaprašanu, kas, iespējams, viņam radījusi neapmierinātību un mudinājusi viņu atgriezties Padomē, esot pretrunā tam, ka ierobežotais termiņš kandidatūras iesniegšanai amatam, kuru ieņēma prasītājs Padomē, bija pirms minētā lēmuma pieņemšanas datuma. No tā izriet, ka prasītājs bija spējīgs paredzēt šī lēmuma saturu, tādējādi liekot saprast, ka viņam bija pietiekamas zināšanas par apstākļiem, kādos šis lēmums tika pieņemts.

34 Turklāt, runājot par prasītāja uzvārda iekļaušanu to ierēdņu sarakstā, kurus valde ieteica paaugstināt amatā, *Cedefop* atgādina, ka tā Vispārīgajos īstenošanas noteikumos (Cedefop/DGE/10/2011 un Cedefop/DGE/11/2011) paredzētā procedūra šajā lietā ir pareizi ievērota un ka, lai gan prasītāja uzvārds parādās šīs valdes sastādītajā visu to ierēdņu kopējā sarakstā, kas var tikt paaugstināti amatā, viņa uzvārda nebija tajā šīs valdes iecēlējinstitūcijai sniegtajā ierēdņu sarakstā, kuri galu galā tika ieteikti paaugstināšanai amatā.

35 *Cedefop* secina, ka no visiem šiem apstākļiem kopā, un ne tikai no prasītāja personīgās lietas satura, izriet, ka viņam bija zināmi apstrīdētā lēmuma pieņemšanas apstākļi.

36 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru Civildienesta noteikumu 25. panta otrajā daļā noteiktā pienākuma norādīt pamatojumu, kas ir tikai no LESD 296. panta pārņemtais vispārējais pienākums, priekšmets ir, pirmkārt, nodrošināt ieinteresētajai personai pietiekamu informāciju, lai noteiktu, vai viņai nelabvēlīgais akts ir pamatots un vai ir iespēja to pārsūdzēt Eiropas Savienības tiesā, un, otrkārt, ļaut šai tiesai veikt šā akta likumības kontroli (skat. spriedumus, 2005. gada 29. septembris, *Napoli Buzzanca*/Komisija, T-218/02, EU:T:2005:343, 57. punkts un tajā minētā judikatūra; 2006. gada 3. oktobris, *Nijs*/Revīzijas palāta, T-171/05, EU:T:2006:288, 36. punkts un tajā minētā judikatūra, un 2016. gada 13. septembris, *Pohjanmäki*/Padome, T-410/15 P, nav publicēts, EU:T:2016:465, 77. punkts un tajā minētā judikatūra). No tā izriet, ka šādi noteiktais pienākums norādīt pamatojumu ir būtisks Savienības tiesību princips, no kura var atkāpties tikai imperatīvu apsvērumu dēļ (spriedumi, 2005. gada 29. septembris, *Napoli Buzzanca*/Komisija, T-218/02, EU:T:2005:343, 57. punkts; 2006. gada 3. oktobris, *Nijs*/Revīzijas palāta, T-171/05, EU:T:2006:288, 36. punkts, un 2007. gada 4. jūlijs, *Lopparelli*/Komisija, T-502/04, EU:T:2007:197, 74. punkts). Šis pienākums, kas ir labas pārvaldības principa neatņemama daļa, kā tas izriet no Pamattiesību hartas 41. panta 2. punkta c) apakšpunkta, ir kļuvis jo svarīgāks pēc Lisabonas līguma stāšanās spēkā, iekļaujot LESD 15. panta 1. punktu un 298. panta 1. punktu. Atvērtai un efektīvai Eiropas administrācijai ir stingri jāievēro Civildienesta noteikumu normas. Katra Savienības darbiniekiem nelabvēlīga akta pamatojums it īpaši ir neatņemams nosacījums, lai nodrošinātu mierīgu darba vidi Savienības administrācijā, novēršot aizdomu par to, ka tās personāla pārvalde balstās uz patvaļību vai favorītismu, rašanos.

37 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru – kaut arī iecēlējinstitūcijai nav jāpamato lēmums par paaugstināšanu amatā nedz attiecībā uz tā adresātu, nedz arī attiecībā uz nepaaugstinātajiem kandidātiem, tai turpretim ir pienākums norādīt pamatojumu lēmumam par tādas sūdzības noraidīšanu, ko atbilstoši Civildienesta noteikumu 90. panta 2. punktam ir iesniedzis nepaaugstināts kandidāts, un šā noraidošā lēmuma pamatojumam ir jāsakrīt ar tā lēmuma pamatojumu, par kuru ir iesniegta sūdzība (skat. spriedumus, 2014. gada 21. maijs, *Mocová*/Komisija, T-347/12 P, EU:T:2014:268, 41. punkts un tajā minētā judikatūra, un 2016. gada 13. septembris, *Pohjanmäki*/Padome, T-410/15 P, nav publicēts, EU:T:2016:465, 79. punkts un tajā minētā judikatūra).

38 Līdz ar to pamatojums ir jāsniedz, vēlākais, noraidot sūdzību (spriedumi, 2002. gada 20. februāris, *Roman Parra*/Komisija, T-117/01, EU:T:2002:35, 26. punkts, un 2014. gada 21. maijs, *Mocová* /Komisija, T-347/12 P, EU:T:2014:268, 41. punkts).

39 Turklāt tas, vai apstrīdētā akta pamatojums ir pietiekams, ir jānovērtē ne tikai no tā formulējuma, bet arī no faktu un juridiskā konteksta, kurā šis akts ir pieņemts, viedokļa (skat. spriedumus, 1990. gada 14. februāris, *Delacre* u.c./Komisija, C-350/88, EU:C:1990:71, 16. punkts un tajā minētā judikatūra; 2016. gada 13. septembris, *Pohjanmäki*/Padome, T-410/15 P, nav publicēts, EU:T:2016:465, 78. punkts, un 2017. gada 19. janvāris, Komisija/*Frieberger* un *Vallin*, T-232/16 P, nav publicēts, EU:T:2017:15, 41. punkts). Tā kā paaugstināšana notiek saskaņā ar Civildienesta noteikumu 45. pantu, izvēloties no ierēdņu vidus, pietiek, ka sūdzības noraidījums tiek pamatots, piemērojot likumos un Civildienesta noteikumos ietvertos paaugstināšanas nosacījumus ierēdņa individuālajai situācijai (skat. spriedumus, 2002. gada 20. februāris, *Roman Parra*/Komisija, T-117/01, EU:T:2002:35, 27. punkts un tajā minētā judikatūra, un 2005. gada 29. septembris, *Napoli Buzzanca*/Komisija, T-218/02, EU:T:2005:343, 60. punkts).

40 Turklāt, ja pirms prasības celšanas pamatojums nav sniegts vispār, pastāvīgajā judikatūrā ir noteikts, ka šāds trūkums nav labojams ar iecēlējinstitūcijas sniegtajiem paskaidrojumiem pēc prasības celšanas. Šajā stadijā šādi paskaidrojumi arī vairs nepilda savu funkciju, jo līdz ar prasības celšanu izbeidzas iecēlējinstitūcijas iespējas labot tās lēmumu ar atbildi, kurā ir sūdzības noraidījums (spriedums, 1993. gada 9. decembris, Parlaments/*Volger*, C-115/92 P, EU:C:1993:922, 23. punkts; skat. arī spriedumus, 2007. gada 7. februāris, *Caló*/Komisija, T-118/04 un T-134/04, EU:T:2007:37, 268. punkts un tajā minētā judikatūra, un 2016. gada 13. septembris, *Pohjanmäki*/Padome, T-410/15 P, nav publicēts, EU:T:2016:465, 80. punkts un tajā minētā judikatūra).

41 Iespēja novērst pilnīgu pamatojuma trūkumu pēc prasības celšanas apdraudētu tiesības uz aizstāvību, jo prasītājs tikai replikā varētu izvirzīt pamatus attiecībā uz šo pamatojumu, ar kuru tas iepazītos tikai pēc prasības celšanas. Tādējādi tiktu ietekmēts arī princips par lietas dalībnieku vienlīdzību Savienības tiesā (spriedumi, 2004. gada 6. jūlijs, *Huygens*/Komisija, T-281/01, EU:T:2004:207, 109. punkts, un 2005. gada 29. septembris, *Napoli Buzzanca*/Komisija, T-218/02, EU:T:2005:343, 62. punkts; skat. arī rīkojumu, 2012. gada 8. marts, *Marcuccio*/Komisija, T-126/11 P, EU:T:2012:115, 47. punkts un tajā minētā judikatūra).

42 Sūdzības netieša un tātad neformāli pamatota noraidījuma gadījumā administrācijas rīcība būs tā, kas noteicoši nosaka strīda attīstību tiktāl, ciktāl ieinteresētajai personai, ja uz tās sūdzību netiek nekādi reaģēts Civildienesta noteikumu 90. panta 2. punktā paredzētajā termiņā, ir jāvēršas Vispārējā tiesā, lai pareizā un pienācīgā formā saņemtu pret viņu pieņemtā lēmuma pamatojumu. Taču, iecēlējinstitūcijai rīkojoties šādi, pretēji labas pārvaldības prasībām, tiek apšaubīta attiecīgo funkciju sadale starp administrāciju, no vienas puses, un Savienības tiesu, no otras puses, jo šī pēdējā minētā kļūst par vienīgo un pirmo instanci, kurā ieinteresētā persona var uzzināt pamatojumu atbilstoši Civildienesta noteikumu 25. pantam. Vēl jo vairāk tas ir nožēlojami tāpēc, ka administrācijas pienākuma sniegt pamatojumu izpildei pirmstiesas stadijā ir jāļauj ieinteresētajai personai saprast pret viņu pieņemtā lēmuma apjomu un vajadzības gadījumā tā var pārliecināt par šī lēmuma pamatotību, un līdz ar to tiesvedība netiek uzsākta (šajā ziņā skat. spriedumu, 2005. gada 15. septembris, *Casini*/Komisija, T-132/03, EU:T:2005:324, 34. punkts).

43 Savukārt jau ir nospriests, ka vienkārša pirmstiesas posmā sniegtā pamatojuma nepietiekamība nevar attaisnot apstrīdētā lēmuma atcelšanu, ja iecēlējinstitūcija sniedz papildu paskaidrojumus tiesvedības laikā (spriedumi, 2002. gada 12. decembris, *Morello*/Komisija, T-338/00 un T-376/00, EU:T:2002:314, 55. punkts un tajā minētā judikatūra, un 2005. gada 4. maijs, *Sena*/EASA, T-30/04, EU:T:2005:161, 71. punkts), tomēr ņemot vērā, ka tādu pat iemeslu dēļ, kādi ir atgādināti šī sprieduma 40.–42. punktā, iestādei nav ļauts sākotnējo kļūdaino pamatojumu aizstāt ar pilnīgi jaunu (šajā ziņā skat. spriedumu, 2005. gada 29. septembris, *Napoli Buzzanca*/Komisija, T-218/02, EU:T:2005:343, 63. punkts un tajā minētā judikatūra).

44 Tādējādi Vispārējā tiesa ir piekritusi, ka sākotnējā pamatojuma nepietiekamība var tikt novērsta, sniedzot papildu precizējumus pat tiesvedības laikā, ja pirms prasības celšanas ieinteresētajai personai jau ir bijuši zināmi fakti, kas veido pamatojuma aizsākumu (skat. spriedumus, 2002. gada 20. februāris, *Roman Parra*/Komisija, T-117/01, EU:T:2002:35, 30. punkts un tajā minētā judikatūra, 2005. gada 3. februāris, *Heurtaux*/Komisija, T-172/03, EU:T:2005:34, 44. punkts un tajā minētā judikatūra, un 2006. gada 3. oktobris, *Nijs*/Revīzijas palāta, T-171/05, EU:T:2006:288, 45. punkts un tajā minētā judikatūra).

45 Turklāt it īpaši attiecībā uz netiešu sūdzības, kas bija iesniegta par atteikumu paaugstināt amatā, noraidījumu tika nospriests, ka lēmums ir jāuzskata par pietiekami pamatotu tad, ja tas ir pieņemts attiecīgajam ierēdnim zināmos apstākļos, kas tam ļauj saprast pret to veiktā pasākuma apjomu (skat. spriedumus, 2005. gada 15. septembris, *Casini*/Komisija, T-132/03, EU:T:2005:324, 36. punkts un tajā minētā judikatūra; 2005. gada 29. septembris, *Napoli Buzzanca*/Komisija, T-218/02, EU:T:2005:343, 64. punkts un tajā minētā judikatūra, un 2006. gada 3. oktobris, *Nijs*/Revīzijas palāta, T-171/05, EU:T:2006:288, 45. punkts un tajā minētā judikatūra).

46 Tomēr ņemot vērā, cik šis pienākums norādīt pamatojumu ir svarīgs tiesībām uz aizstāvību, apstākļi, kuros ir pieņemts lēmums par nepaaugstināšanu amatā, ko netieši apstiprina par sūdzību pieņemtais lēmums, tikai izņēmuma kārtā var būt šī lēmuma pamatojuma aizsākums (spriedums, 2005. gada 29. septembris, *Napoli Buzzanca*/Komisija, T-218/02, EU:T:2005:343, 79. punkts; šajā nozīmē skat. arī spriedumus, 2000. gada 9. marts, *Vicente Nuñez*/Komisija, T-10/99, EU:T:2000:60, 44. punkts, un 2005. gada 3. februāris, *Heurtaux*/Komisija, T-172/03, EU:T:2005:34, 47. punkts). Tādējādi tādos apstākļos, kādi ir šajā lietā, pamatojuma aizsākums nevar pastāvēt, ja iecēlējinstitūcija nav sniegusi nekādas norādes par prasītāja konkrēto situāciju un nav veikusi viņa nopelnu salīdzinājumu ar citiem ierēdņiem, kuriem ir tiesības tikt paaugstinātiem, ņemot vērā Civildienesta noteikumu 45. pantu (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2005. gada 3. februāris, *Heurtaux*/Komisija, T-172/03, EU:T:2005:34, 46.–50. punkts, un 2013. gada 23. oktobris, *Verstreken*/Padome, F-98/12, EU:F:2013:156, 31. un 32. punkts; pēc analoģijas skat. arī spriedumu, 2009. gada 10. septembris, *Behmer*/Parlaments, F-16/08, EU:F:2009:107, 32. punkts).

47 Šajā lietā nav strīda par to, ka iecēlējinstitūcija nav tieši atbildējusi uz sūdzību, jo tā ir noraidīta ar netiešu lēmumu.

48 Tātad ir jāpārbauda dažādie elementi, kurus *Cedefop* ir norādījis, lai noteiktu, vai apstākļi, kuros ir pieņemts apstrīdētais lēmums, ļāva prasītājam saprast tā apjomu un līdz ar to novērtēt tā pamatotību, ņemot vērā Civildienesta noteikumu 45. pantā noteiktos kritērijus.

49 Šajā ziņā vispirms ir jāatgādina, ka prasītājs 2016. gada 19. aprīlī Apelācijas komitejai sniedza mutiskus argumentus savas sūdzības pamatojumam (skat. iepriekš 13. punktu). Tomēr *Cedefop* neapgalvo, ka šai brīdī prasītājam būtu sniegti paskaidrojuma elementi, pat ja nepilnīgi, par apstrīdētā lēmuma pamatojumu.

50 Turklāt, pirmkārt, *Cedefop* apgalvo, ka prasītājs veica pienākumus, kuriem noteikti bija vajadzīgas zināšanas par piemērojamajām normām amatā paaugstināšanas jomā un viņam bija jāsaprot, ka 2015. gada paaugstināšanas amatā ietvaros šīs normas viņa gadījumā bija piemērotas pareizi un

objektīvi. Tomēr šim elementam nav nozīmes, jo vienīgās zināšanas, kuras prasītājam varēja būt par paaugstināšanā amatā vērā ņemamajiem kritērijiem, nevar tikt jauktas ar zināšanām par veidu, kādā šie kritēriji tika piemēroti viņa situācijai (šajā nozīmē pēc analoģijas skat. spriedumu, 2009. gada 10. septembris, *Behmer/*Parlaments, F-16/08, EU:F:2009:107, 33. punkts un tajā minētā judikatūra).

51 Tas pats attiecas uz *Cedefop* direktora 2015. gada 9. marta paziņojumu, kas adresēts visiem *Cedefop* darbiniekiem un uz kuru pēdējais minētais atsaucas šajā lietā. Šajā paziņojumā šis direktors tikai vispārīgi ir aprakstījis kritērijus, kuri tiks piemēroti 2015. gada paaugstināšanas amatā ietvaros, gan par labu ierēdņu paaugstināšanai, gan tiem atsakot paaugstināšanu. No tā izriet, ka šis paziņojums nekādi neļauj prasītājam saprast, kā šie kritēriji ir piemēroti viņa situācijai.

52 Otrkārt, *Cedefop* norāda, ka prasītājs zināja par vairākiem pārmetumiem, kas viņam tikuši izteikti profesionālajā jomā, runājot ne tikai par viņa komandas vadību, bet arī par dažādiem pārkāpumiem, kas tika pieļauti publisku līgumu slēgšanas tiesību piešķiršanas procedūrās.

53 Šajā ziņā, protams, no prasītāja novērtējuma ziņojumiem par 2012.–2014. gadu izriet, ka viņam varēja būt izteikti kritiski novērtējumi, it īpaši attiecībā uz viņa komandu vadību. 2012. gada novērtējuma ziņojumā novērtētājs it īpaši norādīja, ka šī gada laikā viņš bija gaidījis "mierīgāku un koordinētāku darba stilu no [prasītāja] un viņa komandas biedriem", bet "pirmajā ceturksnī tas netika realizēts pilnībā, jo laiku pa laikam dienestā parādījies konkrēts saspīlējums". Šajā pat ziņojumā ir norādīts, ka, neraugoties uz konstatēto progresu, "[prasītājam] joprojām ir grūtības optimāli sadalīt savu darba laiku [..] un deleģēt uzdevumus saviem komandas biedriem", vienlaikus novērtētājs norāda, ka prasītājs ir "pārāk aizņemts ar to, lai pārstrādātu, uzlabotu vai pilnveidotu savu padoto darbinieku darbu", zaudējot laiku, kas bija jāvelta "vispārīgo prioritāšu un mērķu izpildei, kuri ir noteikti viņa dienestam, tiešajai savas komandas vadībai un konfliktu risināšanai". 2013. gada novērtējuma ziņojumā novērtētājs it īpaši norāda, ka "vēl ir nepieciešams zināms progress [no prasītāja], lai nodrošinātu adekvātu sazināšanos ar saviem dienesta biedriem, efektīvi risinātu konfliktus un sekmīgi piemērotu ziņojumus, plānošanu, kā arī administratīvus termiņus". Visbeidzot, 2014. gada novērtējuma ziņojumā, kas ir pēdējais pirms apstrīdētā lēmuma pieņemtais prasītāja novērtējuma ziņojums, novērtētājs ir norādījis, ka prasītājs "vieglāk izstrādā normas un pārskata dokumentus, nekā vada personālu" un ka viņš joprojām velta pārāk daudz sava darba laika, lai "pārstrādātu, uzlabotu vai pilnveidotu dokumentus, kad viņam tiek lūgts sniegt tehnisku atzinumu". Novērtētājs vēlreiz sūdzas, ka šis laiks nav veltīts "vispārīgo prioritāšu un mērķu izpildei, kuri ir noteikti viņa dienestam, kā arī tiešajai savas komandas vadībai", un izklāsta, ka 2015. gadā no prasītāja tiek sagaidīts "mierīgāks un koordinētāks viņa un viņa komandas darba stils".

54 Prasītāja novērtējuma ziņojumi par 2012.–2014. gadu tomēr ietver arī dažus pozitīvus vērtējumus par prasītāja darbu.

55 It īpaši no 2014. gada novērtējuma izriet, ka prasītājs "sniedza ieguldījumu", "strādāja virsstundas" un bija "cilvēks, ar ko patīkami kopā strādāt", šajā pašā ziņojumā *Cedefop* direktoram uzsverot, ka prasītājs bija "diezgan labā kvalitātē sasniedzis visus mērķus, kas viņam [bija] noteikti", un uzsverot viņa "sniegtā ieguldījuma un atbildības sajūtas" augsto pakāpi.

56 Vispārīgāk runājot, kā izriet no novērtējuma ziņojumiem par 2012.–2014. gadu, prasītāja vispārīgais novērtējums tika uzskatīts par apmierinošu, viņa sniegums katrā no šiem gadiem tika novērtēts III līmenī, kas ir "labs un ieņemamajam amatam pieprasītajam līmenim atbilstošs" sniegums.

57 Turklāt novērtējuma ziņojumos par 2012. un 2013. gadu tika konstatēta prasītāja vadības iemaņu uzlabošanās. No 2012. gada novērtējuma ziņojuma izriet, ka prasītājs ir piedalījies vadības apmācībās, lai uzlabotu savas iemaņas šajā jomā, un ka no šī gada viņš "izstrādāja rīcības plānu un sāka iedzīvināt praksē saņemtās norādes". Šajā pašā ziņojumā tomēr bija norādīts, ka prasītājam šajā aspektā ir novērojama uzlabošanās. Nākamajā gadā – 2013. gada novērtējuma ziņojumā – novērtētājs atzīmēja "[prasītāja] progresu saistībā ar komandas vadību" un it īpaši saistībā ar "regulāru dienesta sapulču

organizēšanu". Uzsverot, ka "vēl ir jāprogresē", novērtētājs norādīja, ka prasītājs ir "deleģējis savus kontroles uzdevumus [..], lai atbrīvotu laiku saviem tiešajiem un organizatoriskajiem vadības uzdevumiem", un tādējādi piekrita, ka "[prasītājs] ir pūlējies uzlabot savas vadības [prasmes]".

58 Visbeidzot, 2014. gada novērtējuma ziņojumā, apstiprinātājs norādīja, ka prasītājs būtībā "ir izpildījis visus viņam noteiktos mērķus labā kvalitātē" un ka viņa "sniegtā nozīmīgā ieguldījuma līmenis un viņa atbildības sajūta ir ļoti novērtēti".

59 Šādos apstākļos ir jāuzskata, ka pēc tam, kad *Cedefop* bija salīdzinājis amatā paaugstināmo ierēdņu nopelnus saistībā ar 2015. gada paaugstināšanu amatā, tas vien, ka prasītāja novērtējuma ziņojumos par 2012.–2014. gadu bija ietverti kritiski elementi, kas pamatoja lēmumu nepaaugstināt amatā prasītāju šajā gadā, neļāva prasītājam saprast, kā Civildienesta noteikumu 45. pantā noteiktie kritēriji tika piemēroti viņa situācijai.

60 Turklāt neviena no 11 vēstulēm un elektroniskā pasta vēstulēm, uz kurām pirmajā pamatā atsaucas *Cedefop* un kas ir ietvertas pielikumos B.15 un B.19–B.28, nevar būt pat nepilnīgs paskaidrojums par to, kā iecēlējinstitūcija novērtēja prasītāja nopelnus 2015. gada paaugstināšanas amatā ietvaros attiecībā uz Civildienesta noteikumu 45. pantā noteiktajiem kritērijiem.

61 Vispirms attiecībā uz divām elektroniskā pasta vēstulēm, kuras 2015. gada 9. janvārī viens otram nosūtīja *Cedefop* darbinieki, kas bija iesaistīti prasītāja novērtēšanā, un kuras ir ietvertas pielikumā B.26, pietiek konstatēt, ka tās nebija adresētas prasītājam. Tā kā lietas materiālos nav neviena elementa, kas norādītu, ka administratīvā procesa laikā viņam tika paziņota šo elektronisko vēstuļu kopija, šie dokumenti nekādā ziņā nevar būt pamatojuma aizsākums.

62 Turklāt citi dokumenti, uz kuriem atsaucas *Cedefop* un vairums no kuriem ir datēti vairāk nekā gadu pirms apstrīdētā lēmuma pieņemšanas, un daži no tiem ir pat vecāki par 5 gadiem vai pat 7 gadus veci, skaidri pierāda, ka prasītājam bija zināma konkrētā viņam veltītā kritika jautājumā par viņa spējām vadības jomā, kā arī par to, kā viņš izskatījis dažas lietas publiskā iepirkuma jomā.

63 Tomēr piekrist tam, ka vienkāršs negatīvs novērtējums par darbinieku var būt pietiekams, lai veidotu pamatojuma aizsākumu tādos apstākļos, kādi ir šajā lietā, varētu kavēt sasniegt mērķi, kas noteikts Civildienesta noteikumu 90. panta 2. punktā paredzētajam pirmstiesas procesam, proti, saskaņā ar pastāvīgo judikatūru panākt mierizlīgumu strīdā, kas radies sūdzības iesniegšanas brīdī (spriedumi, 1996. gada 7. marts, *Williams*/Revīzijas palāta, T-146/94, EU:T:1996:34, 44. punkts, un 2015. gada 3. decembris, *Cuallado Martorell*/Komisija, T-506/12 P, EU:T:2015:931, 64. punkts).

64 Patiesībā šāda pieeja ļautu iecēlējinstitūcijai balstīties uz jebkuru amatā nepaaugstinātā kandidāta negatīvā novērtējuma elementu, par ko šis pēdējais ticis informēts, lai atbrīvotos no pienākuma tam paziņot pamatotu lēmumu, ar kuru tiek noraidīta viņa sūdzība atbilstoši Civildienesta noteikumu 90. panta 2. punkta otrajai daļai, un kas ir, pirmkārt, prasības visiem nelabvēlīgiem lēmumiem sniegt pamatojumu, kura paredzēta Civildienesta noteikumu 25. panta otrajā daļā, un, otrkārt, tiesību uz labu pārvaldību, kuras garantētas Pamattiesību hartas 41. pantā, konkrēta izpausme.

65 Taču šāda atbildes nesniegšana uz sūdzību, kas turklāt iesniegta par nepamatotu lēmumu nepaaugstināt amatā, var radīt vai pastiprināt ieinteresētās personas nesaprašanas, pat neapmierinātības sajūtu un tādējādi radīt vidi, kurā tiek veicināta prasības celšana Savienības tiesā, no kā, ja iecēlējinstitūcija būtu rīkojusies ar pieprasīto rūpību, eventuāli būtu varēts izvairīties.

66 Treškārt, nevar piekrist *Cedefop* apgalvojumam, ka apstrīdētā lēmuma pamatojuma aizsākumu apliecinot sūdzības 19. punkts, kurā prasītājs ir norādījis, ka "viņa priekšnieks [..] mutiski pauda un piefiksēja rakstveidā savu neapmierinātību ar veidu, kādā [viņš] vadīja savu komandu".

67 Šis konstatējums visdrīzāk atspoguļo prasītāja minējumu par elementu, kuru varēja ņemt vērā *Cedefop*, novērtējot viņa nopelnus 2015. gada paaugstināšanas amatā ietvaros. Šeit iepriekš 63.–65. punktā izklāstīto iemeslu dēļ tomēr nepaaugstinātā kandidāta zināšanas vien par viņa negatīvajiem novērtējumiem nevar principā aizstāt nepaaugstināšanas amatā lēmuma pamatojumu, ko attiecīgais kandidāts ir tiesīgs sagaidīt no iecēlējinstitūcijas atbildē uz viņa sūdzību.

68 Šajā jautājumā *Cedefop* nevar norādīt uz argumentu 2010. gada 24. februāra spriedumā *P*/Parlaments (F-89/08, EU:F:2010:11), kurā Civildienesta tiesa attiecībā uz atlaišanu no darba uzskatīja, ka "no pašas prasītājas iesniegtās sūdzības [..] izriet, ka, iepazīstoties ar savu personīgo lietu, viņa varēja uzzināt par atlaišanas pieprasījumu" un "viņa varēja uzzināt, ka šis pieprasījums un vēlāk arī apstrīdētais lēmums bija pamatoti ar "uzticības saiknes zudumu starp [viņu] un [*A. M.*], kas ir nereģistrēts biedrs, un tās tiešo priekšnieku gan politiskajā, gan personīgajā jomā"". Patiesībā situācija šajā lietā nav tai pielīdzināma, jo no lietas materiāliem neizriet informācija, ka prasītājs administratīvā procesa laikā būtu iepazinies ar kādu dokumentu, ko izdevis *Cedefop* un kurā būtu paskaidrots, kā kritika par viņa spējām komandas vadības jomā ir bijusi pamatā lēmumam viņu nepaaugstināt amatā pēc Civildienesta noteikumu 45. pantā paredzētās nopelnu salīdzinošās pārbaudes.

69 Ceturtkārt, visbeidzot, vienīgais *Cedefop* norādītais apstāklis, ka prasītājs esot iesniedzis savu kandidatūru amatam Padomē vairāk nekā mēnesi pirms apstrīdētā lēmuma pieņemšanas, labākajā gadījumā var būt norāde uz to, kā tas izriet no prasītāja paša paskaidrojumiem, ka viņš baidījās tikt nepaaugstināts amatā un tādējādi vēlējās sev nodrošināt iespēju doties prom no *Cedefop*, ja viņa vēlme netiktu apmierināta. Savukārt šis apstāklis nekādi nepierāda, ka prasītājs no tā brīža būtu bijis pārliecināts, ka viņš netiks paaugstināts amatā, nedz arī, ka viņam bija zināmi iemesli, kas pamatoja lēmumu par viņa nepaaugstināšanu.

70 No iepriekš minētā izriet, ka prasītājs pirms iepazīšanās par iebildumu rakstu labākajā gadījumā varēja šaubīties par to, ka kritika par viņa spējām vadības jomā *Cedefop*, kā arī konkrētiem pārkāpumiem attiecībā uz to, kā viņš vadījis konkrētas publiskā iepirkuma lietas, varētu ietekmēt viņa nopelnu vērtējumu 2015. gada paaugstināšanas amatā ietvaros.

71 Savukārt neviens no *Cedefop* norādītajiem elementiem neļauj secināt, ka prasītājs pirms šīs prasības celšanas varēja saprast, kā šī kritika tika ņemta vērā, viņa situācijai piemērojot Civildienesta noteikumu 45. pantā paredzētos nopelnu novērtējuma kritērijus paaugstinājuma jomā. No tā izriet, ka apstākļi, kādos tika pieņemts apstrīdētais lēmums, nav uzskatāmi par šī lēmuma pamatojumu, pat par nepietiekamu.

72 Līdz ar to pirmais pamats ir jāapmierina un apstrīdētais lēmums ir jāatceļ, turklāt nav jāizvērtē otrais un trešais prasītāja norādītais pamats. Tāpat šajos apstākļos nav jāspriež par *Cedefop* apstrīdēto konkrēta skaita prasības pieteikumā sniegto elementu pieņemamību, kuri tā ieskatā lielā mērā pārsniedzot šī strīda robežas un kuriem tātad neesot nozīmes tā risinājumā.

Par prasību atlīdzināt zaudējumus

73 Prasītājs lūdz atlīdzināt morālo un mantisko kaitējumu, kurš, viņaprāt, tam nodarīts, pieņemot apstrīdēto lēmumu.

74 Šajā sakarā prasītājs, runājot par savu morālo kaitējumu, vispirms norāda, ka pilnīgs apstrīdētā lēmuma pamatojuma trūkums esot īpaši smags iecēlējinstitūcijas pārkāpums, kurš tam varēja radīt ne tikai izmaksas saistībā ar vēršanos tiesā, bet arī stresu un neapmierinātību. Viņaprāt, šāds pārkāpums netiktu pilnībā labots tikai ar apstrīdētā lēmuma atcelšanu.

75 Turklāt prasītājs norāda, ka viņa morālais kaitējums izrietot arī no *Cedefop* rīcības, kurš, neveicot patiesu nopelnu izvērtējumu Civildienesta noteikumu 45. panta izpratnē, nepamatoti ir atteicis viņu paaugstināt amatā, neraugoties uz viņa centieniem un konkrētiem rezultātiem, kuri iegūti 16 gadu laikā darbā šajā Savienības struktūrā. Viņš norāda, ka netaisnīguma, neapmierinātības un nevēlēšanās iedrošināties sajūtas, kas viņam radušās, likušas viņam atgriezties darbā Padomē, kā rezultātā viņa ģimene pārvācās un pielāgojās jaunajai dzīves vietai. Šī morālā kaitējuma daļa, kas tiek novērtēta EUR 16 000 apmērā un atbilst EUR 1000 par katru darba stāža gadu, esot nodalāma no apstrīdētā lēmuma un tātad tā esot jāatlīdzina neatkarīgi no tā, vai šis lēmums tiks atcelts vai ne.

76 Attiecībā uz mantisko kaitējumu prasītājs norāda uz finansiālu zaudējumu, kas atbilst ienākumu zaudējumam, kurš ir radies salīdzinājumā ar situāciju, kādā viņš būtu bijis paaugstināšanas gadījumā, šai summai pieskaitot nokavējuma procentus pēc Eiropas Centrālās bankas (ECB) noteiktās likmes.

77 *Cedefop* iebilst pret šo prasību par zaudējumu atlīdzību. Tas uzskata, ka, tā kā apstrīdētajā lēmumā nav pieļauts neviens pārkāpums, prasītājs neesot pierādījis nevienu pārkāpumu, kas varētu izraisīt Savienības ārpuslīgumiskās atbildības iestāšanos. Šajā ziņā tas uzsver, ka, ciktāl ierēdņiem nav tiesību uz paaugstināšanu amatā, prasītājam nav pamata lūgt atlīdzināt viņam it kā nodarīto finansiālo zaudējumu. Tāpat tas uzskata, ka tas nav atbildīgs par prasītāja apgalvoti ciestajiem zaudējumiem tādēļ, ka viņš atgriezies darbā Padomē, jo prasītājs šo izvēli esot izdarījis patstāvīgi. To apstiprinot prasītāja jau pirms minētā lēmuma pieņemšanas veiktās darbības, lai aizietu no darba *Cedefop*. Visbeidzot, *Cedefop* uzsver, ka prasītāja novērtētais iespējamais morālais kaitējums nebalstās ne uz kādu aprēķina bāzi, nedz arī uz kādu juridisko pamatu.

78 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka no pastāvīgās judikatūras civildienesta jomā izriet, ka, lai iestātos Savienības ārpuslīgumiskā atbildība, ir jābūt izpildītiem vairākiem nosacījumiem, proti, iestādēm pārmestās rīcības prettiesiskumam, zaudējumu esamībai un cēloņsakarības starp apgalvoto rīcību un norādīto kaitējumu esamībai. Šie trīs nosacījumi ir kumulatīvi, kas nozīmē, ka, ja nav izpildīts viens no tiem, Savienības atbildība nevar iestāties (spriedums, 1994. gada 1. jūnijs, Komisija/*Brazzelli Lualdi* u.c., C-136/92 P, EU:C:1994:211, 42. punkts; skat. arī spriedumus, 2010. gada 16. decembris, Komisija/*Petrilli*, T-143/09 P, EU:T:2010:531, 45. punkts un tajā minētā judikatūra, un 2017. gada 17. maijs, *PG*/*Frontex*, T-583/16, nav publicēts, EU:T:2017:344, 97. punkts un tajā minētā judikatūra).

79 No tā izriet, ka pat gadījumā, kad Savienības iestādes vai organizācijas pārkāpums ir pierādīts, Savienības atbildība var faktiski iestāties tikai tad, ja prasītājs ir pierādījis sava kaitējuma patiesumu (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2004. gada 9. novembris, *Montalto*/Padome, T-116/03, EU:T:2004:325, 126. punkts un tajā minētā judikatūra, un 2005. gada 29. septembris, *Napoli Buzzanca*/Komisija, T-218/02, EU:T:2005:343, 98. punkts un tajā minētā judikatūra).

80 Runājot par prasītāja norādīto mantisko kaitējumu, kā arī par morālā kaitējuma daļu, par kuriem viņš norāda, ka tie esot radušies *Cedefop* atteikuma viņu paaugstināt amatā dēļ, neveicot patiesu viņa nopelnu novērtējumu Civildienesta noteikumu 45. panta izpratnē, ir jāuzsver, ka šie abi apgalvotā kaitējuma veidi būtībā izriet no būtiskiem pārkāpumiem, kas norādīti otrajā un trešajā prasības atcelt tiesību aktu pamatā.

81 Taču, ja apstrīdētajā lēmumā nav sniegts pamatojums un tas ir jāatceļ šī iemesla dēļ (skat. iepriekš 72. punktu), ir jāuzskata, ka Vispārējā tiesa nav spējīga novērtēt tā pamatotību viena no tās pamatu izvērtēšanas beigās (pēc analoģijas skat. spriedumu, 2005. gada 29. septembris, *Napoli Buzzanca* /Komisija, T-218/02, EU:T:2005:343, 99. punkts). Šajā ziņā ir jāatgādina, ka viens no pamatojuma uzdevumiem ir tieši ļaut Savienības tiesai veikt tai iesniegto aktu tiesiskuma pārbaudi (skat. iepriekš 36. punktu).

82 Atbilstoši LESD 266. panta pirmajai daļai *Cedefop* ir pienākums noteikt pasākumus, kas ietver šī sprieduma izpildi, un vajadzības gadījumā pieņemt jaunu lēmumu ar pamatojumu (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2005. gada 29. septembris, *Napoli Buzzanca*/Komisija, T-218/02, EU:T:2005:343,

100. punkts, un 2015. gada 18. novembris, *Diamantopoulos*/EĀDD, F-30/15, EU:F:2015:138, 33. punkts). Šajā stadijā, ņemot vērā, ka *Cedefop* direktoram ir jāpieņem jauns lēmums, Vispārējā tiesa nevar secināt, ka pastāv konkrēts mantisks kaitējums, kas izriet no atteikuma prasītāju paaugstināt amatā.

83 Attiecībā uz to morālā kaitējuma daļu, kas izriet no apstrīdētā lēmuma pamatojuma neesamības, ir jāņem vērā, kā izriet no pirmā pamata analīzes, ka, tikai iepazīstoties ar iebildumu rakstu, kas prasītājam tika paziņots vairāk nekā 9 mēnešus pēc sūdzības iesniegšanas, viņš pirmo reizi uzzināja paskaidrojumus par iemesliem, kādēļ viņš netika paaugstināts amatā 2015. gadā. Tādējādi nav strīda par to, ka apstrīdētā lēmuma pamatojuma pilnīga neesamība, pirmkārt, nostādīja prasītāju situācijā, kad viņam nebija skaidri iemesli, kuru dēļ viņš nav paaugstināts amatā, daudz ilgāk par termiņu, kurā bija jābūt sniegtai atbildei uz sūdzību, un, otrkārt, tā lika celt prasību tiesā, lai saņemtu paskaidrojumus šajā sakarā.

84 Taču tikai iecēlējinstitūcijas rīcība pirmstiesas procedūras posmā ir vainojama netaisnības, nesaprašanas un pat neapmierinātības sajūtā, kas tādēļ prasītājam radās (skat. iepriekš 64. punktu). Šī rīcība tādējādi ir radījusi prasītājam īpašu morālo kaitējumu, kas nav atbilstoši labojams tikai ar apstrīdētā lēmuma atcelšanu (pēc analoģijas skat. spriedumus, 2002. gada 12. decembris, *Morello*/Komisija, T-181/00, EU:T:2002:313, 131. un 132. punkts, un 2005. gada 15. septembris, *Casini*/Komisija, T-132/03, EU:T:2005:324, 102. punkts).

85 Šādos apstākļos Vispārējā tiesa, novērtējot nodarīto kaitējumu *ex æquo et bono*, uzskata, ka EUR 2000 ir atbilstoša kompensācija par to prasītāja apgalvoto morālā kaitējuma daļu, kura izriet no apstrīdētā lēmuma pamatojuma neesamības, un ka tātad prasība par zaudējumu atlīdzību ir jāapmierina tikai šajā daļā.

Par tiesāšanās izdevumiem

86 Atbilstoši Reglamenta 134. panta 1. punktam lietas dalībniekam, kuram nolēmums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram nolēmums ir labvēlīgs. Turklāt saskaņā ar Reglamenta 134. panta 2. punktu Vispārējā tiesa lemj par tiesāšanās izdevumu sadali, ja nolēmums ir nelabvēlīgs vairākiem lietas dalībniekiem. Visbeidzot atbilstoši Reglamenta 135. panta 2. punktam Vispārējā tiesa lietas dalībniekam, pat ja nolēmums ir tam labvēlīgs, var piespriest pilnībā vai daļēji atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to pamato tā rīcība, tostarp pirms tiesvedības ierosināšanas, it īpaši, ja tā pretējai pusei ir radījusi izdevumus, kurus Vispārējā tiesa atzīst par nepamatotiem vai ļaunprātīgi radītiem.

87 Šajā lietā, tā kā nolēmums prasītājam ir skaidri nelabvēlīgs attiecībā uz daļu no viņa prasījumiem par zaudējumu atlīdzību, *Cedefop* varētu tikt uzskatīts par uzvarējušu attiecībā uz šo strīda daļu. Tomēr ir jāņem vērā, ka apstrīdētajā lēmumā nebija sniegts pamatojums, ka *Cedefop* kļūdaini nav sniedzis atbildi uz prasītāja sūdzību un ka turklāt nekāds pamatojuma aizsākums neļāva šim pēdējam pirms šīs prasības iesniegšanas uzzināt iemeslus, kuri bija pamatā viņa nepaaugstināšanai amatā. Tādējādi tieši *Cedefop* rīcība administratīvā procesa laikā ir likusi prasītājam celt šo prasību, lai uzzinātu minētos iemeslus. Tātad, novērtējot visus lietas apstākļus, *Cedefop* ir jāpiespriež atlīdzināt visus tiesāšanās izdevumus.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (devītā palāta)

nospriež:

1) atcelt Eiropas Profesionālās izglītības attīstības centra (*Cedefop*) direktora 2015. gada 4. novembra lēmumu *Georges Paraskevaidis* nepaaugstināt amatā AD 12 pakāpē 2015. gada paaugstināšanas amatā ietvaros;

2) *Cedefop* izmaksā *G. Paraskevaidis* summu EUR 2000 apmērā kā atlīdzību par viņam nodarīto kaitējumu;

3) prasību pārējā daļā noraidīt;

4) *Cedefop* atlīdzina tiesāšanās izdevumus.

Gervasoni Madise Da Silva Passos

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2017. gada 26. oktobrī.

[Paraksti]